

Arrest

nr. 287 850 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DELVAUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 juli 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 juli 2020 om internationale bescherming. Op 7 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Saqi Khel, een subdorp van Seh Padar, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent Pashtun van etnische origine en werd geboren in het jaar 1999. U bent tot de vijfde graad naar school geweest.

Uw vader was chauffeur voor H. S. A. (...), die brandstof verkocht aan overheidspersoneel en bouwprojecten uitvoerde op de militaire basis van de Fransen. In de zevende maand van het jaar 1388 (d.i. september – oktober 2009) werd uw vader aangevallen door de Taliban en raakte hij gewond. Na een verblijf van enkele maanden in een militair ziekenhuis in Kabul keerde hij weer naar huis. Ongeveer een jaar later raakte hij verlamd en kon hij niet meer in het onderhoud van het gezin voorzien. Een achttal jaar later begon u zelf te werken. U werkte samen met uw oom S. (...) in een garage in Tamir Bazaar, waar onder andere voertuigen van de lokale politie werden hersteld. U heeft hier enkele jaren gewerkt.

Enkele jaren voordat het persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2021 plaatsvond, werd u op een ochtend uit de moskee gehaald. Buiten stonden vier strijders van Mawlawi A. (...), een lokale Talibanleider waarmee uw vader in het verleden problemen omtrent irrigatie had, u op te wachten. Ze vroegen waarom u in de garage werkte. Hierop viel de groep u aan en werd u geslagen. Uiteindelijk kwam de mullah van het dorp tussenbeide. Aan deze aanval heeft u enkele littekens overgehouden.

Na dit incident hebt u nog een korte periode in uw eigen huis verbleven. Hierna ging u bij uw baas in de garage in Tamir Bazaar wonen. U keerde niet meer naar huis terug. U voorzag uw familie van middelen door geld mee te geven aan een dorpling. Enkele maanden voor uw vertrek, werd u door uw moeder op de hoogte gebracht van een dreigbrief van de Taliban die aan u geadresseerd was. U beschouwde de Bazaar in die periode nog als een veilige plek. Mettertijd werden de Taliban ook in de Bazaar actief en voerden daar gerichte moorden uit. Ook uw moeder gaf aan dat de situatie daar niet meer veilig was. Ze besloot een stuk grond te verkopen om uw vlucht uit het land te kunnen financieren. De laatste maanden voor uw vertrek stopte u met werken en verbleef u ondergedoken bij uw oom in de Bazaar. Wanneer u over voldoende middelen beschikte, contacteerde uw oom een smokkelaar om uw vlucht uit Afghanistan te regelen.

U verliet Afghanistan in de maand Sunbula van het jaar 1398 (d.i. augustus – september 2019) en reisde via Iran, Turkije, Griekenland en de Balkanroute. Op 26 november 2019 en 13 januari 2020 werden uw vingerafdrukken geregistreerd in Griekenland, op 25 juni 2020 in Roemenië. U kwam aan in België op 13 juli 2020. Op 28 juli 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uw familie heeft sinds uw vertrek geen problemen meer ondervonden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een document van uw school en de dreigbrief van de Taliban voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. Meer specifiek vreest u de strijders van Mawlawi A. (...). De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: drie jaar voordat het persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2021 plaatsvond, werd u door de taliban verzocht te stoppen met werken en hen te vervoegen. U weigerde en werd in elkaar geslagen. U bleef verder werken. Zes maanden voor uw vertrek ontving u een dreigbrief waarin de militaire commissie van de taliban haar goedkeuring gaf u te vermoorden. Aanvankelijk bleef u werken in de bazaar maar de taliban werden actiever en begonnen meer en meer gerichte moorden uit te voeren. Na drie maanden dook u onder. Nog eens drie maanden later kon u Afghanistan uitvluchten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Ten eerste blijken uw verklaringen over uw geboortedatum, uw leeftijd op en het moment van het begin van uw beweerde problemen alsook het algemene chronologische verloop van uw relaas talrijke en ernstige tegenstrijdigheden te bevatten.

Zo merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u te zijn geboren op 5 mei 2004 en 16 jaar oud te zijn. Echter, uit onderzoek dat plaatsvond op 6 oktober 2020, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij, blijkt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u in mei 2004 geboren zou zijn, blijkt na medisch onderzoek met andere woorden onmogelijk. Uw leeftijd wordt daarentegen vijf jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1999. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 augustus 2021 beweerde u dan weer geboren te zijn op 7/2/1383, ofwel 26 april 2004. wat niet in overeenstemming is met uw initiële verklaring bij de DVZ, noch met de resultaten van het medisch onderzoek. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk probeert te misleiden betreffen dergelijk essentieel element ondermijnt reeds de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient vermeld te worden dat u tijdens beide van uw persoonlijke onderhouds op het CGVS bijkomende en geheel inconsistente verklaringen omtrent uw leeftijd bij aanvang van de door u beschreven feiten aflegde. Tijdens het eerste onderhoud antwoordde u op de vraag wanneer u zelf voor het eerst werd bedreigd namelijk dat uw problemen drie jaar voor datzelfde onderhoud begonnen. U verwees hierbij naar het incident bij de moskee, toen u werd geslagen door talibanstrijders (CGVS I, p. 17) Afgaande op uw verklaarde leeftijd – waarvan het bedrieglijke karakter reeds is besproken – zou u bijgevolg 14 jaar oud zijn geweest toen u voor het eerst door de taliban in de moskee benaderd werd. Tijdens het tweede onderhoud beweerde u daarentegen bij aanvang van de problemen rond de 12 jaar oud geweest te zijn. U verklaarde immers dat u aan 12-jarige leeftijd stopte met naar school te gaan in uw eigen dorp en dat u toen naar de bazaar verhuisde omwille van de problemen met de taliban (CGVS II, p. 4) Terzelfdertijd verklaarde u het volgende: “Vanaf vandaag 2 jaar geleden ongeveer zijn mijn problemen met de taliban begonnen”. (CGVS II, p. 5) Het moge duidelijk zijn dat dit geenszins in overeenstemming is met wat u tijdens uw eerste onderhoud te vertellen had. Daarenboven zijn de zonet aangehaalde verklaringen omtrent uw leeftijd bij aanvang van uw beweerde problemen in beide gevallen niet verzoenbaar met de resultaten van de botscan.

Wanneer u tijdens het tweede onderhoud vervolgens bevroegd wordt over de inhoud van uw verklaringen betreffende de aanvang van de feiten – zijnde dat u 12 jaar oud was en dat de problemen twee jaar geleden begonnen – schuift u plotsklaps een alternatief tijdsverloop naar voren. U stelt hieromtrent het volgende: “Nu moet ik nog in detail gaan. Mijn problemen zijn eigenlijk begonnen 3 jaar geleden van die 2 jaar. Dus dat betekent dat mijn problemen 5 jaar geleden begonnen zijn. De eerste 3 jaar was het mogelijk om daar te blijven. Maar dan 2 jaar geleden had ik geen andere oplossing.” (CGVS II, p. 6) Kort samengevat beweert u dus dat de feiten in werkelijkheid drie jaar voor de eerder door u aangehaalde tijdsaanduiding van ‘twee jaar geleden’ plaatsvonden. Een verklaring van dergelijk vage aard kan echter onmogelijk tellen als verschoning voor de eerder genoemde tegenstrijdigheden.

Later in het gehoor presenteert u het verloop van de feiten een derde maal op alternatieve wijze wanneer u stelt dat de aanval op uw persoon in de moskee twee jaar voor het krijgen van de dreigbrief plaatsvond en dat u die brief zes maanden voor uw vertrek ontving. (CGVS II, p. 13 & 15) Niet alleen ligt deze versie niet geheel in lijn met het eerste onderhoud waar u beweerde de brief slechts een ‘paar maanden later’ (na de aanval in de moskee) gekregen te hebben (CGVS I, p. 17), tevens is ze inconsistent met de uw bovenvermelde verklaringen betreffende de chronologie van uw relaas en valt ze bovenal nog steeds niet te rijmen met de resultaten van de botscan. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u namelijk in Sunbula 1398 (augustus/september 2019) vertrokken te zijn. De aanval in de moskee zou bijgevolg ergens in februari 2017 – een kleine vier jaar geleden dus – hebben plaatsgevonden. Wederom is dit niet in overeenstemming met uw overige verklaringen. Gelet op de door u vermelde leeftijd van 12 jaar op het moment van de aanval, betekent dit voorts dat u vandaag rond de 16 jaar oud zou zijn. Dit is op zijn beurt dan weer strijdig met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek.

Daarenboven legde u ook vage en uiteenlopende verklaringen af omtrent de leeftijd en het moment dat u in de garage begon te werken.

De eerste maal dat u op het CGVS gehoord werd, gaf u aan dat u ongeveer acht jaar na de aanval op uw vader in 2009 met school stopte en begon te werken. (CGVS I, p. 16) Terzelfdertijd verklaarde u op uw 15de met school opgehouden te zijn. Uw baas was namelijk van mening dat werk en school combineren niet langer een mogelijkheid was. (CGVS I, p. 8) Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat u toentertijd al een periode in de garage tewerkgesteld was, vallen beide beweringen moeilijk met elkaar te rijmen. Want zelfs vanuit de veronderstelling dat u effectief in 2004 zou geboren zijn, zou u acht jaar na de aanval slechts 13 jaar oud zijn. Dit zou willen zeggen dat u reeds twee jaar aan het werken was voor u met school stopte. Het lijkt onwaarschijnlijk dat u een periode van dergelijke duur zou nalaten te vermelden. Daar komt bij dat u tijdens het tweede onderhoud spreekt over een periode van slechts één jaar waarin u school en werk combineerde. (CGVS II, p. 4) Voorts zijn ook de andere verklaringen die u gedurende dat onderhoud gaf niet in overeenstemming met bovenstaande. U gaf immers aan reeds op uw 11de of 12de met school te zijn gestopt en te zijn beginnen werken. Het betreft hier met andere woorden aanzienlijke verschillen in uw beweerde leeftijd bij aanvang van uw werkzaamheden in Tamir bazar.

Uw onvermogen om consistente verklaringen over het tijdstip van uw indiensttreding te geven de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan. Temeer omdat het net de uitoefening van uw werk was dat aanleiding gaf tot de door u beschreven problematiek. Meer algemeen was u tijdens uw tweede onderhoud aanvankelijk niet bereid tijdsaanduidingen met enige nauwkeurigheid te benoemen en bleef u steken in uiterst vage verklaringen. Het feit dat u hieromtrent aangeeft dat u vreest fouten te maken of tegenstrijdigheden te verkondigen, is op zich al veelzeggend. (CGVS II, p. 5 & 12) Daar komt bij dat u tevens het volgende te zeggen heeft: Maar in hetzelfde geval, en vorige keer zei ik iets ongeveer en ik weet niet wat mijn gevoel was, maar ik weet niet meer wat ik vorige keer zei. (CGVS II, p. 12) Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke uitspraak de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Wat dit betreft haalde u eveneens aan dat u zich niet in detail kon herinneren wat u drie maanden geleden te vertellen had omdat u tegenwoordig nachtwerk uitvoert, omdat wat u toen zei 'ook ongeveer was' en omdat u al even geen contact meer heeft gehad met uw familie. (CGVS II, p. 12) De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen als gevolg van bovenstaande redenen geenszins van die aard dat ze de bovenvermelde tekortkomen in uw relaas kunnen verschonen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details, maar wel elementen die de kern van uw relaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast. Het feit dat u daarenboven meerdere totaal uiteenlopende verklaringen inzake het tijdstip waarop uw problemen begonnen zouden zijn en het verdere chronologische verloop van de feiten aflegde, holt uw geloofwaardigheid bovendien nog verder uit. Aangezien de desbetreffende aanval in de moskee, uw verhuis naar de bazaar en het ontvangen van de dreigbrief kernelementen in uw relaas zijn, kan er wat betreft het plaatsvinden van deze incidenten namelijk wel degelijk een minimum aan consistentie verwacht worden. Temeer omdat het hier in wezen gaat over slechts enkele gebeurtenissen gaat in een weinig complex verhaal.

Ten tweede kan, wat betreft de aanval bij de moskee zelf, opgemerkt worden dat u ook op inhoudelijk vlak tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud dat slechts één persoon de moskee binnenkwam om u mee naar buiten de loodsen. (CGVS I, p. 17) Tijdens het tweede onderhoud spreekt u daarentegen over twee of drie personen die u naar buiten brachten. (CGVS II, p. 13) Uw verklaringen zijn in beide gevallen expliciet en niet voor interpretatie vatbaar. Deze tegenstrijdigheden kunnen dus onmogelijk aan een loutere vergissing van uwentwege worden toegeschreven.

Buiten aangekomen – zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud – zouden ze u vervolgens gevraagd hebben waarom u voor de overheid werkte. Wanneer u antwoordde dat u geen keuze had omdat u geld moest verdienen, boden de strijders u een wapen en geld aan. Pas wanneer bleek dat u niet in hun aanbod geïnteresseerd was, werd u aangevallen. (CGVS I, p. 20) Tijdens het tweede onderhoud maakte u echter

geen enkele melding van een dergelijke poging tot rekrutering. Ze zouden daarentegen enkel gezegd hebben dat andere mensen ook konden overleven zonder voor de overheid te werken. Nadat u probeerde uit te leggen dat u uw vaardigheden als mecanicien als hobby had aangeleerd en er nu voor betaald werd, begonnen ze u zonder verdere redenen te geven in elkaar te slaan. (CGVS II, p. 13) Het is duidelijk dat beide weergaves van het voorval niet in overeenstemming zijn met elkaar. De omissie van dergelijke belangrijke informatie, het feit dat de taliban zou hebben geprobeerd u te rekruteren, valt op geen enkele wijze te verschonen. Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier ook tijdens het tweede onderhoud spontaan melding van zou hebben gemaakt, quod non.

Opnieuw moet worden gewezen op het feit dat het hier uw enige concrete aanvaring met de taliban betreft, waardoor toch een grotere mate van consistentie in uw verklaringen over deze feiten verwacht kan worden. Zeker omdat het net deze gebeurtenis is die u ertoe heeft gedwongen uw ouderlijk huis te verlaten en in de bazar te gaan wonen. Bijkomstig waren uw verklaringen met betrekking tot dat verblijf overigens ook niet in overeenstemming met elkaar. U beweerde namelijk initieel een jaar in de garage van uw baas verbleven te hebben. (CGVS I, p. 18) Tijdens het tweede onderhoud sprak u daarentegen over twee of mogelijks zelf drie jaar. (CGVS II, p. 12 & 4) Deze vaststellingen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vierde legde u ook tegenstrijdige verklaringen af inzake de inhoud en het ontvangen van de door u voorgelegde dreigbrief.

Tijdens uw eerste onderhoud beweerde u dat de brief aan 'een kind' in het dorp gegeven was. Het was dat kind dat de brief vervolgens aan uw moeder bezorgde. (CGVS I, p. 19) De tweede maal dat u op het CGVS gehoord werd, beweerde u daarentegen dat de brief aan één van uw jongere broers overhandigd werd. Die broer bracht de brief naderhand mee naar huis. (CGVS II, p. 16) Het kan in eerste instantie opgemerkt worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u zich zou vergissen in het feit dat het uw eigen broer was die de brief in handen kreeg. Echter is het ook zo dat de inhoud van de brief niet verzoenbaar is met de door u geschetste gang van zaken. U stelt namelijk slechts eenmaal voor het krijgen van de brief gecontacteerd te zijn geweest door de taliban. Het gaat dan over de aanval in de moskee. (CGVS I, p. 19) Toch staat in de brief te lezen dat u in het verleden reeds 'verschillende keren voor uw daden bedreigd bent'. (CGVS I, P. 18) Wanneer u hiermee tijdens het eerste onderhoud geconfronteerd werd, argumenteerde u dat er gedoeld werd op de dreigementen en de verwondingen die werden aangebracht toen u werd aangevallen in de moskee. (CGVS I, p. 20) Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien in de dreigbrief toch uitdrukkelijk wordt vermeldt dat u 'verschillende keren' bedreigd zou zijn geweest. Tijdens het tweede onderhoud werd dit nogmaals aangehaald. In eerste instantie trachtte u dit op eenzelfde manier te verklaren: 'Misschien bedoelen ze toen ze mij in elkaar sloegen.' (CGVS II, p. 16) Wanneer er vervolgens werd aangegeven dat dit niet kan overtuigen, stelde u het volgende: 'Misschien maken ze meer excuses voor zichzelf om het makkelijker te maken voor zichzelf dat het gerechtvaardigd was om me te vermoorden.' Ook dit kan echter geenszins overtuigen. Uiteindelijk besluit u zelf dan ook dat u het 'niet kan uitleggen' waarom de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrief niet strookt met uw eigen verklaringen. (CGVS II, p. 17) Gezien het feit dat de brief het enige document is dat als bewijsstuk van de door u beschreven situatie kan tellen, en dat die brief u er tevens toe heeft aangezet onder te duiken, mag er wel degelijk verwacht worden dat uw verklaringen daaromtrent een grotere mate van consistentie vertonen. Dit doet bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en het document van uw school bevestigen immers louter uw identiteit, die van uw vader en het feit dat u voor een periode schoolgaand was – elementen die niet ter discussie staan – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan. Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande bemerkingen betreffende de tegenstrijdigheden in verklaringen, waardoor geen enkele bewijskracht aan dit stuk kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige

provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog

voordoelen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 "en volgende", 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en repliceert hierop als volgt:

"Verzoeker herhaalt dat er in zijnen hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Het is algemeen bekend dat er in Afghanistan nog steeds een gewapend conflict aan de gang is tussen de Taliban, die de macht hebben overgenomen, en de aanhangers van IS (Daesh) en dat intern geweld alomtegenwoordig is.

De CGVS heeft problemen omtrent de leeftijd van verzoeker. De leeftijdsproblematiek is echter volledig ondergeschikt aan de asielproblematiek van verzoeker en niet relevant. Daarnaast weet verzoeker ook niet hoe oud hij precies is. In Afghanistan wordt weinig belang gehecht aan de precieze leeftijd van een persoon. Aan verjaardagen wordt in de Afghaanse cultuur weinig of geen aandacht besteed. Verzoeker dacht dat hij nog minderjarig was toen hij asiel aanvraagde. Volgens leeftijdsonderzoek zou hij meerderjarig zijn. Dit kan echter verzoeker niet ten euvel geduid worden. Het feit dat verzoeker niet weet hoe oud hij juist is, heeft uiteraard zijn gevolgen voor de chronologie van de feiten in het asielaanvraag. Weerom kan dit verzoeker niet ten euvel geduid worden.

Kern van het relaas blijft dat verzoeker in een garage werkte, waar ook voertuigen van de lokale politie werden hersteld, waardoor hij problemen kreeg met de Taliban (Groep van Mawlawi A. (...)).

Omwille van de groeiende onveiligheid in Tagab in het algemeen en in Tamir Bazaar in het bijzonder werd door de ouders van verzoeker besloten dat hij het land moest verlaten. In afwachting van zijn vertrek dook verzoeker onder bij zijn oom.

De vader van verzoeker had in het verleden eveneens problemen met Mawlawi A. (...), met name over de irrigatie van gronden.

Mawlawi A. (...) is actueel de grote commandant van de Taliban in Tagab, hij is sinds de machtsovername van de Taliban districtschef (uleswal) van Tagab. Verzoeker heeft dus alle reden om vervolging te vrezen in geval van terugkeer naar zijn regio van oorsprong in Afghanistan, nu de commandant waar zijn familie vroeger reeds een conflict mee had, nu alle macht in Tagab heeft.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Verzoeker heeft aldus recht op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker nu en in de toekomst bijbrengt.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict plaats heeft. Een "individuele" bedreiging is niet noodzakelijk om de subsidiaire bescherming te genieten.

Verzoeker woont dus in een gebied waar hij constant het risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een intern (Taliban vs Daesh) gewapend conflict.

Daarnaast is het zo dat verzoeker terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast merkt verzoeker op dat zijn thuissituatie nog verder bemoelijk wordt door het feit dat zijn vader gehandicapt is, waardoor hij niet meer in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien. De moeder van verzoeker en haar gezin verkeert in een situatie van extreme armoede, met een gehandicapte echtgenoot. Verzoeker zal bij terugkeer terecht komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker zal hiervan zo mogelijk nog bijkomende info bijbrengen.

Tussen de val van de regering en het tweede interview heeft verzoeker geen contact kunnen hebben met zijn ouders. Nadien heeft hij vernomen dat na de val van de regering zijn familie gedurende 10 dagen acuut voedselgebrek heeft gehad. Sinds het contact hersteld is, heeft verzoeker wat geld kunnen opsturen, heeft hij vernomen dat de familie wat granaatappels heeft kunnen verkopen, maar de voedselsituatie blijft zeer precair.

Een terugkeer naar Afghanistan betekent voor verzoeker dan ook een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker zal hiervan zo mogelijk bijkomende stukken bijbrengen.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

(...)

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan – bij ontstentenis van beroep – tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden fotokopieën van foto's van verzoekers vader in rolstoel en een foto van littekens op zijn vaders rug (stuk 3), van een foto van verzoeker als kind op de parking van de werkplaats voor vrachtwagens (stuk 4) en van een foto van verzoeker als adolescent in de werkplaats met een oudere collega-werknemer (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij het arrest met nr. 283 128 van de Raad van 13 januari 2023 en het arrest met nr. 284 527 van de Raad van 9 februari 2023 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 49 en 49/2 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigen van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van *“de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke *“uitvoeringsbesluiten”* door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees

voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt nu (i) zijn verklaringen over zijn geboortedatum, zijn leeftijd bij het begin van zijn beweerdde problemen, alsook het algemene chronologische verloop van zijn relaas talrijke en ernstige tegenstrijdigheden blijken te bevatten, (ii) hij ook wat betreft de aanval bij de moskee op inhoudelijk vlak tegenstrijdige verklaringen aflegde, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot het verblijf in de bazaar niet in overeenstemming waren met elkaar, (iv) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de inhoud en het ontvangen van de door hem voorgelegde dreigbrief en (v) de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omwille van zijn werk in een garage waar onder andere voertuigen van de lokale politie werden hersteld. Hij verklaart tevens dat zijn vader een chauffeur was voor H. S. A., die brandstof verkocht aan overheids personeel en bouwprojecten uitvoerde op de militaire basis van de Fransen, en in september of oktober 2009 werd aangevallen door de taliban en gewond geraakte. Ongeveer een jaar later zou zijn vader verlamd zijn geraakt, zodat hij niet meer in het onderhoud van het gezin kon voorzien. Een achttal jaar later zou verzoeker zelf zijn beginnen werken in een garage waar ook zijn oom S. werkte en waar onder andere voertuigen van de lokale politie werden hersteld. De taliban – meer specifiek de strijders van Mawlawi A., een lokale talibanleider waarmee zijn vader in het verleden problemen zou hebben gehad omtrent irrigatie – zouden verzoeker gevraagd hebben te stoppen met werken. Verzoeker zou dit geweigerd hebben en door hen in elkaar geslagen zijn, maar daarna verder zijn blijven werken. Zes maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan zou verzoeker een dreigbrief hebben ontvangen waarin de militaire commissie van de taliban haar goedkeuring gaf om hem te vermoorden. Aanvankelijk zou verzoeker verder zijn blijven werken, maar omdat de taliban actiever werden en meer en meer gerichte moorden begonnen uit te voeren, zou hij na drie maanden zijn ondergedoken. Nog eens drie maanden later zou verzoeker uit Afghanistan zijn vertrokken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat een aantal elementen de geloofwaardigheid van de door hem geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aantasten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste blijken uw verklaringen over uw geboortedatum, uw leeftijd op en het moment van het begin van uw beweerdde problemen alsook het algemene chronologische verloop van uw relaas talrijke en ernstige tegenstrijdigheden te bevatten.

Zo merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde geboortedatum. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u te zijn

geboren op 5 mei 2004 en 16 jaar oud te zijn. Echter, uit onderzoek dat plaatsvond op 6 oktober 2020, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij, blijkt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u in mei 2004 geboren zou zijn, blijkt na medisch onderzoek met andere woorden onmogelijk. Uw leeftijd wordt daarentegen vijf jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1999. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 augustus 2021 beweerde u dan weer geboren te zijn op 7/2/1383, ofwel 26 april 2004. wat niet in overeenstemming is met uw initiële verklaring bij de DVZ, noch met de resultaten van het medisch onderzoek. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk probeert te misleiden betreffen dergelijk essentieel element ondermijnt reeds de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient vermeld te worden dat u tijdens beide van uw persoonlijke onderhouds op het CGVS bijkomende en geheel inconsistente verklaringen omtrent uw leeftijd bij aanvang van de door u beschreven feiten aflegde. Tijdens het eerste onderhoud antwoordde u op de vraag wanneer u zelf voor het eerst werd bedreigd namelijk dat uw problemen drie jaar voor datzelfde onderhoud begonnen. U verwees hierbij naar het incident bij de moskee, toen u werd geslagen door talibanstrijders (CGVS I, p. 17) Afgaande op uw verklaarde leeftijd – waarvan het bedrieglijke karakter reeds is besproken – zou u bijgevolg 14 jaar oud zijn geweest toen u voor het eerst door de taliban in de moskee benaderd werd. Tijdens het tweede onderhoud beweerde u daarentegen bij aanvang van de problemen rond de 12 jaar oud geweest te zijn. U verklaarde immers dat u aan 12-jarige leeftijd stopte met naar school te gaan in uw eigen dorp en dat u toen naar de bazaar verhuisde omwille van de problemen met de taliban (CGVS II, p. 4) Terzelfdertijd verklaarde u het volgende: “Vanaf vandaag 2 jaar geleden ongeveer zijn mijn problemen met de taliban begonnen”. (CGVS II, p. 5) Het moge duidelijk zijn dat dit geenszins in overeenstemming is met wat u tijdens uw eerste onderhoud te vertellen had. Daarenboven zijn de zonet aangehaalde verklaringen omtrent uw leeftijd bij aanvang van uw beweerde problemen in beide gevallen niet verzoenbaar met de resultaten van de botscan.

Wanneer u tijdens het tweede onderhoud vervolgens bevraagd wordt over de inhoud van uw verklaringen betreffende de aanvang van de feiten – zijnde dat u 12 jaar oud was en dat de problemen twee jaar geleden begonnen – schuift u plotsklaps een alternatief tijdsverloop naar voren. U stelt hieromtrent het volgende: “Nu moet ik nog in detail gaan. Mijn problemen zijn eigenlijk begonnen 3 jaar geleden van die 2 jaar. Dus dat betekent dat mijn problemen 5 jaar geleden begonnen zijn. De eerste 3 jaar was het mogelijk om daar te blijven. Maar dan 2 jaar geleden had ik geen andere oplossing.” (CGVS II, p. 6) Kort samengevat beweert u dus dat de feiten in werkelijkheid drie jaar voor de eerder door u aangehaalde tijdsaanwijzing van ‘twee jaar geleden’ plaatsvonden. Een verklaring van dergelijk vage aard kan echter onmogelijk tellen als verschoning voor de eerder genoemde tegenstrijdigheden.

Later in het gehoor presenteert u het verloop van de feiten een derde maal op alternatieve wijze wanneer u stelt dat de aanval op uw persoon in de moskee twee jaar voor het krijgen van de dreigbrief plaatsvond en dat u die brief zes maanden voor uw vertrek ontving. (CGVS II, p. 13 & 15) Niet alleen ligt deze versie niet geheel in lijn met het eerste onderhoud waar u beweerde de brief slechts een ‘paar maanden later’ (na de aanval in de moskee) gekregen te hebben (CGVS I, p. 17), tevens is ze inconsistent met de uw bovenvermelde verklaringen betreffende de chronologie van uw relaas en valt ze bovenal nog steeds niet te rijmen met de resultaten van de botscan. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u namelijk in Sunbula 1398 (augustus/september 2019) vertrokken te zijn. De aanval in de moskee zou bijgevolg ergens in februari 2017 – een kleine vier jaar geleden dus – hebben plaatsgevonden. Wederom is dit niet in overeenstemming met uw overige verklaringen. Gelet op de door u vermelde leeftijd van 12 jaar op het moment van de aanval, betekent dit voorts dat u vandaag rond de 16 jaar oud zou zijn. Dit is op zijn beurt dan weer strijdig met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek.

Daarenboven legde u ook vage en uiteenlopende verklaringen af omtrent de leeftijd en het moment dat u in de garage begon te werken.

De eerste maal dat u op het CGVS gehoord werd, gaf u aan dat u ongeveer acht jaar na de aanval op uw vader in 2009 met school stopte en begon te werken. (CGVS I, p. 16) Terzelfdertijd verklaarde u op uw 15de met school opgehouden te zijn. Uw baas was namelijk van mening dat werk en school combineren niet langer een mogelijkheid was. (CGVS I, p. 8) Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat u toentertijd al een periode in de garage tewerkgesteld was, vallen beide beweringen moeilijk met elkaar te rijmen. Want zelfs vanuit de veronderstelling dat u effectief in 2004 zou geboren zijn, zou u acht jaar na de aanval slechts 13 jaar oud zijn. Dit zou willen zeggen dat u reeds twee jaar aan het werken was voor u met school stopte. Het lijkt onwaarschijnlijk dat u een periode van dergelijke duur zou nalaten te vermelden. Daar komt bij dat u tijdens het tweede onderhoud spreekt over een periode van slechts één jaar waarin u school en werk combineerde. (CGVS II, p. 4) Voorts zijn ook de andere verklaringen die u gedurende dat onderhoud gaf niet in overeenstemming met bovenstaande. U gaf immers aan reeds op uw 11de of 12de met school te zijn gestopt en te zijn beginnen werken. Het betreft hier met andere woorden aanzienlijke verschillen in uw beweerde leeftijd bij aanvang van uw werkzaamheden in Tamir bazar.

Uw onvermogen om consistente verklaringen over het tijdstip van uw indiensttreding te geven de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan. Temeer omdat het net de uitoefening van uw werk was dat aanleiding gaf tot de door u beschreven problematiek. Meer algemeen was u tijdens uw tweede onderhoud aanvankelijk niet bereid tijdsaanduidingen met enige nauwkeurigheid te benoemen en bleef u steken in uiterst vage verklaringen. Het feit dat u hieromtrent aangeeft dat u vreest fouten te maken of tegenstrijdigheden te verkondigen, is op zich al veelzeggend. (CGVS II, p. 5 & 12) Daar komt bij dat u tevens het volgende te zeggen heeft: Maar in hetzelfde geval, en vorige keer zei ik iets ongeveer en ik weet niet wat mijn gevoel was, maar ik weet niet meer wat ik vorige keer zei. (CGVS II, p. 12) Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke uitspraak de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Wat dit betreft haalde u eveneens aan dat u zich niet in detail kon herinneren wat u drie maanden geleden te vertellen had omdat u tegenwoordig nachtwerk uitvoert, omdat wat u toen zei 'ook ongeveer was' en omdat u al even geen contact meer heeft gehad met uw familie. (CGVS II, p. 12) De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen als gevolg van bovenstaande redenen geenszins van die aard dat ze de bovenvermelde tekortkomen in uw relaas kunnen verschonen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details, maar wel elementen die de kern van uw relaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast. Het feit dat u daarenboven meerdere totaal uiteenlopende verklaringen inzake het tijdstip waarop uw problemen begonnen zouden zijn en het verdere chronologische verloop van de feiten aflegde, holt uw geloofwaardigheid bovendien nog verder uit. Aangezien de desbetreffende aanval in de moskee, uw verhuis naar de bazaar en het ontvangen van de dreigbrief kernelementen in uw relaas zijn, kan er wat betreft het plaatsvinden van deze incidenten namelijk wel degelijk een minimum aan consistentie verwacht worden. Temeer omdat het hier in wezen gaat over slechts enkele gebeurtenissen gaat in een weinig complex verhaal.

Ten tweede kan, wat betreft de aanval bij de moskee zelf, opgemerkt worden dat u ook op inhoudelijk vlak tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud dat slechts één persoon de moskee binnenkwam om u mee naar buiten de loodsen. (CGVS I, p. 17) Tijdens het tweede onderhoud spreekt u daarentegen over twee of drie personen die u naar buiten brachten. (CGVS II, p. 13) Uw verklaringen zijn in beide gevallen expliciet en niet voor interpretatie vatbaar. Deze tegenstrijdigheden kunnen dus onmogelijk aan een loutere vergissing van uwentwege worden toegeschreven.

Buiten aangekomen – zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud – zouden ze u vervolgens gevraagd hebben waarom u voor de overheid werkte. Wanneer u antwoordde dat u geen keuze had omdat u geld moest verdienen, boden de strijders u een wapen en geld aan. Pas wanneer bleek dat u niet in hun aanbod geïnteresseerd was, werd u aangevallen. (CGVS I, p. 20) Tijdens het tweede onderhoud maakte u echter geen enkele melding van een dergelijke poging tot rekrutering. Ze zouden daarentegen enkel gezegd hebben dat andere mensen ook konden overleven zonder voor de overheid te werken. Nadat u probeerde uit te leggen dat u uw vaardigheden als mecanicien als hobby had aangeleerd en er nu voor betaald werd, begonnen ze u zonder verdere redenen te geven in elkaar te slaan. (CGVS II, p. 13) Het is duidelijk dat beide weergaves van het voorval niet in overeenstemming zijn met elkaar. De omissie van dergelijke belangrijke informatie, het feit dat de taliban zou hebben geprobeerd u te rekruteren, valt op geen enkele wijze te verschonen. Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier ook tijdens het tweede onderhoud spontaan melding van zou hebben gemaakt, quod non.

Opnieuw moet worden gewezen op het feit dat het hier uw enige concrete aanvaring met de taliban betreft, waardoor toch een grotere mate van consistentie in uw verklaringen over deze feiten verwacht kan worden. Zeker omdat het net deze gebeurtenis is die u ertoe heeft gedwongen uw ouderlijk huis te verlaten en in de bazaar te gaan wonen. Bijkomstig waren uw verklaringen met betrekking tot dat verblijf overigens ook niet in overeenstemming met elkaar. U beweerde namelijk initieel een jaar in de garage van uw baas verbleven te hebben. (CGVS I, p. 18) Tijdens het tweede onderhoud sprak u daarentegen over twee of mogelijks zelf drie jaar. (CGVS II, p. 12 & 4) Deze vaststellingen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vierde legde u ook tegenstrijdige verklaringen af inzake de inhoud en het ontvangen van de door u voorgelegde dreigbrief.

Tijdens uw eerste onderhoud beweerde u dat de brief aan 'een kind' in het dorp gegeven was. Het was dat kind dat de brief vervolgens aan uw moeder bezorgde. (CGVS I, p. 19) De tweede maal dat u op het CGVS gehoord werd, beweerde u daarentegen dat de brief aan één van uw jongere broers overhandigd werd. Die broer bracht de brief naderhand mee naar huis. (CGVS II, p. 16) Het kan in eerste instantie

opgemerkt worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u zich zou vergissen in het feit dat het uw eigen broer was die de brief in handen kreeg. Echter is het ook zo dat de inhoud van de brief niet verzoenbaar is met de door u geschetste gang van zaken. U stelt namelijk slechts eenmaal voor het krijgen van de brief gecontacteerd te zijn geweest door de taliban. Het gaat dan over de aanval in de moskee. (CGVS I, p. 19) Toch staat in de brief te lezen dat u in het verleden reeds 'verschillende keren voor uw daden bedreigd bent'. (CGVS I, P. 18) Wanneer u hiermee tijdens het eerste onderhoud geconfronteerd werd, argumenteerde u dat er gedoeld werd op de dreigementen en de verwondingen die werden aangebracht toen u werd aangevallen in de moskee. (CGVS I, p. 20) Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien in de dreigbrief toch uitdrukkelijk wordt vermeldt dat u 'verschillende keren' bedreigd zou zijn geweest. Tijdens het tweede onderhoud werd dit nogmaals aangehaald. In eerste instantie tracht u dit op eenzelfde manier te verklaren: 'Misschien bedoelen ze toen ze mij in elkaar sloegen.' (CGVS II, p. 16) Wanneer er vervolgens werd aangegeven dat dit niet kan overtuigen, stelde u het volgende: 'Misschien maken ze meer excuses voor zichzelf om het makkelijker te maken voor zichzelf dat het gerechtvaardigd was om me te vermoorden.' Ook dit kan echter geenszins overtuigen. Uiteindelijk besluit u zelf dan ook dat u het 'niet kan uitleggen' waarom de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrief niet strookt met uw eigen verklaringen. (CGVS II, p. 17) Gezien het feit dat de brief het enige document is dat als bewijsstuk van de door u beschreven situatie kan tellen, en dat die brief u er tevens toe heeft aangezet onder te duiken, mag er wel degelijk verwacht worden dat uw verklaringen daaromtrent een grotere mate van consistentie vertonen. Dit doet bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en het document van uw school bevestigen immers louter uw identiteit, die van uw vader en het feit dat u voor een periode schoolgaand was – elementen die niet ter discussie staan – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan. Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande bemerkingen betreffende de tegenstrijdigheden in verklaringen, waardoor geen enkele bewijskracht aan dit stuk kan worden toegekend."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn aanvraag, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat de leeftijdsproblematiek volledig ondergeschikt is aan zijn asielaanvraag en niet relevant is. Het vaststellen van de identiteit – en daarmee samenhangend de correcte leeftijd – van verzoeker is immers wel degelijk relevant om de (algemene) geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te beoordelen. De adjunct-commissaris heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoekers leeftijd een essentieel element is. Dat verzoeker niet weet hoe oud hij precies is en dacht dat hij nog minderjarig was toen hij asiel aanvraagde, is een loutere bewering (*post factum*). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over zijn geboortedatum. Uit de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker in Roemenië gekend is met de geboortedatum 27 juli 2001, in Griekenland met de geboortedatum 27 november 2001 en dat hij in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard heeft dat hij geboren is op 5 mei 2004 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', Kennisgeving Dienst Voogdij). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dan weer dat verzoeker op 18 augustus 2021 verklaarde te zijn geboren op 26 april 2004 (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2021, p. 3), maar dat hij gedurende het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021 plots zijn exacte geboortedatum niet meer stelde te weten (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 3). Gelet op verzoekers wisselende verklaringen, alsook de vaststelling dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat er een verschil van minstens drie jaar zit tussen de leeftijd die verzoeker verklaarde te hebben bij de DVZ (16 jaar oud) en de leeftijd die uit de medische test bleek (21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar) (*ibid.*, Kennisgeving Dienst Voogdij), kan de adjunct-commissaris redelijkerwijze stellen dat verzoeker heeft getracht zich voor te doen als minderjarige en de Belgische asielaanvragen herhaaldelijk heeft proberen te misleiden. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift dat het feit dat hij niet weet hoe oud hij juist is uiteraard zijn gevolgen heeft voor de chronologie van de feiten in het asielaanvraag, maar dat dit hem niet ten euvel geduid kan worden, kan bijgevolg niet overtuigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vader in het verleden eveneens problemen had met Mawlawi A., met name over de irrigatie van gronden, herhaalt hij louter de verklaringen die hij bij het CGVS heeft afgelegd. Dat Mawlawi A. actueel de grote commandant van de taliban in Tagab is, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen afbreuk doet aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen. Verzoeker kan bijgevolg niet overtuigen waar hij meent dat hij dus alle reden heeft om vervolging te vrezin in geval van terugkeer naar zijn regio van oorsprong in Afghanistan nu de commandant waar zijn familie vroeger reeds een conflict mee had daar nu alle macht heeft. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker verklaarde dat Mawlawi A. na de aanval op zijn vader niet opnieuw problemen heeft gezocht met zijn familie. Toen hiernaar werd gevraagd, stelde verzoeker immers “*Neen, na de aanval is het gestopt*” (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2021, p. 18). Ook gedurende het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, – dat dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 plaatsvond – heeft verzoeker op geen enkel moment verklaard dat Mawlawi A. zijn familie opnieuw zou viseren. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker evenmin dat dit het geval zou zijn. Hij maakt weliswaar voorbehoud om in de loop van de onderhavige procedure hierover bijkomende stukken en uitleg bij te brengen, doch de Raad stelt op heden vast dat dergelijke bijkomende stukken of uitleg niet werden bijgebracht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezin omdat Mawlawi A., de commandant waar zijn familie vroeger reeds een conflict mee zou hebben gehad, nu alle macht in Tagab zou hebben.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift fotokopieën van foto's van zijn vader in een rolstoel en van een foto van littekens op zijn vaders rug, van een foto van zichzelf als kind op de parking van de werkplaats voor vrachtwagens en van een foto van zichzelf als adolescent in de werkplaats met een oudere collega (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5). Hij laat evenwel na om uitleg te geven over deze foto's. Nog daargelaten dat de bij het verzoekschrift gevoegde foto's fotokopieën zijn, bieden deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden hoe dan ook geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Voorts kan de Raad niet op objectieve wijze vaststellen dat de persoon op de foto's waarop verzoekers vader in een rolstoel zou zijn te zien en op de foto waarop een rug met littekens te zien is daadwerkelijk verzoekers vader is en geven deze foto's geen uitsluitel wat betreft de datum waarop, en de plaats waar deze foto's genomen zijn, noch wat betreft de oorzaak van de littekens. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat verzoekers vader daadwerkelijk een verlamming heeft aan één arm en één been, zoals verzoeker verklaarde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2021, p. 16; *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 5-6), laat staan dat deze foto's enig uitsluitel bieden over de oorzaak van de (mogelijke) verlamming of handicap. De foto van verzoeker als kind op de parking van de werkplaats voor vrachtwagens kan evenmin uitsluitel geven wat betreft de datum waarop en de plaats waar deze foto genomen is. Er wordt louter een kind dat voor een vrachtwagen op een parking staat op afgebeeld. Of dit daadwerkelijk verzoeker is die op de parking van de werkplaats voor vrachtwagens zou staan, kan niet objectief worden vastgesteld. Ook uit de foto waarop verzoeker als adolescent in de werkplaats met een oudere collega te zien zou zijn, kan niet blijken wanneer of waar deze foto genomen is. Dat deze foto in de werkplaats met een oudere collega-werknemer werd genomen, kan dan ook niet op objectieve wijze worden vastgesteld. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde foto's kunnen bijgevolg op geen enkele wijze de problemen die hij beweert te hebben gekend in Afghanistan staven.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban die hem zouden willen doden omwille van zijn werk in een garage waar onder andere voertuigen van de lokale politie werden hersteld.

In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert verzoeker nog aan dat hij, door een deel van zijn vormende jaren in België door te brengen, niet meer zonder risico kan terugkeren naar Afghanistan. Hij stelt niet in te zien hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan voorgeschreven manier van leven, geeft aan verwesterd te zijn en verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 283 128 en 284 527 van respectievelijk 13 januari 2023 en 9 februari 2023, die hij bij zijn aanvullende nota voegt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover

terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen

die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 6 oktober 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, Kennisgeving Dienst Voogdij). Nu verzoeker verklaart in augustus of september 2019 te zijn vertrokken uit Afghanistan, kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dat verzoeker in België is opgegroeid, hier zijn puberteit doormaakte, “*bepalende jaren in zijn ontwikkeling*”, zoals hij in zijn aanvullende nota stelt, kan dan ook niet worden gevolgd. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij in Afghanistan vijf jaar school heeft gelopen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2021, p. 7-8; *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 3) en spreekt hij Pashtou (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’).

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat hij in België naar school gaat, dat hij sedert augustus 2021 werkt voor PostNL, ondertussen goed Nederlands spreekt en in België vrienden en vriendinnen heeft. Hij meent dat hij de Belgische waarden en normen heeft omarmd, dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Hij laat echter na om deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met dergelijke beweringen maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Dat hij in België is uitgegroeid tot een verantwoordelijke jongeman die hier zijn leven wil uitbouwen, kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat de taliban de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke nog meer hebben verstrengd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te betogen dat de

taliban deze regels nog meer hebben verstrengd, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 283 128 en 284 527 van respectievelijk 13 januari 2023 en 9 februari 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er vijf jaar naar school is geweest, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn werk in een garage waar onder andere voertuigen van de lokale politie werden hersteld niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel

naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn thuissituatie nog verder bemoeilijkt wordt door het feit dat zijn vader gehandicapt is, waardoor deze niet meer in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien. Hij betoogt dat zijn moeder en haar gezin in een situatie van extreme armoede verkeren, met een gehandicapte echtgenoot, en meent dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij beweert verder dat hij tussen de val van de regering en het tweede interview geen contact heeft kunnen hebben met zijn ouders, maar dat hij nadien vernomen heeft dat zijn familie na de val van de regering gedurende 10 dagen acuut voedselgebrek heeft gehad. Sinds het contact hersteld is, zou verzoeker wat geld hebben kunnen opsturen en zou zijn familie wat granaatappels hebben kunnen verkopen, maar de voedselsituatie zou zeer precair blijven. Verzoeker beperkt zich evenwel tot het plegen van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Wat betreft de foto's van zijn vader die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), kan worden verwezen naar wat daarover *supra* werd gesteld. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zo mogelijk nog bijkomende informatie en stukken zou bijbrengen, doch de Raad stelt vast dat hij op heden geen concrete en ernstige elementen heeft aangebracht die erop duiden dat de huidige financiële situatie van zijn familie van die aard is dat verzoeker, "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*", bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Hij voert weliswaar aan dat hem terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt, zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming, doch hij toont hiermee allerm minst aan dat hij persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Voorts maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af

in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Door in zijn verzoekschrift louter op summiere wijze te verwijzen naar “*de dreiging van aanslagen*” en naar het feit dat er in Afghanistan nog steeds een binnenlands gewapend conflict plaats heeft tussen de taliban en ISKP en door louter te beweren dat intern geweld alomtegenwoordig is, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 8 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN